

Hồi 27

Bởi nằm mộng, Kim Đính băng khuâng

Nghe đệ tử, Xích Mi giảng hạ

Tống Thái Tổ chọn ngày ban sư, Lưu Kim Đính đứng châu, bỗng rùng mình, nhớ lại điềm mộng đêm qua, không biết cha già mạnh yếu ra sao. Lòng thấy bồi hồi, liền thưa với Miêu quân sư.

- Đêm hôm qua tôi nằm mộng, không biết điều hung kiết thế nào, xin quân sư làm ơn bói cho một quẻ.

Miêu quân sư đặt bàn hương án, xủ quẻ, rồi đoán:

- Cứ theo quẻ này, thì hào phụ mẫu vẫn bình yên, duy có việc bản thân mình không sáng sủa mà thôi. Song tôi xét lại phu nhơn thuận lẽ trời giết kẻ nghịch, lẽ nào ma quỷ dám hại mình? Trong quẻ này có quý nhơn phò hộ, không đến tai hại mà lo.

Lưu Kim Đính nghĩ thầm:

- Trước đây mình giết Dư Hồng, sau trừ Dư Triệu, chắc là Xích Mi lão tổ xuống báo cừu cho học trò. Nay quân sư đoán quẻ như vậy e ta bị lâm nạn chẳng?

Miêu quân sư thấy Lưu Kim Đính nghĩ ngợi, liền nói:

- Ba ngày nữa thì có họa, song có năm vị sao giải cứu, phu nhơn gặp dữ cũng hóa lành...

Lưu Kim Đính thấy quân sư thừa nay đoán về linh nghiệm, nên cũng bớt lo, đánh liều tới đầu hay tới đó.

Bấy giờ Dư Triệu bị trận Ngũ Lôi xuất hồn bay về núi. Thế Vân đồng tử hỏi:

- Có phải là Dư Triệu sư huynh đó không? Sao tôi coi sóc diện khác thường, không phải như xưa.

Hồn Dư Triệu nói:

- Nay ta hiện hình về thăm thầy và thưa một chuyện.

Thế Vân đồng tử vào báo lại. Xích Mi lão tổ cho đòi vào. Dư Triệu bước tới quỳ trước mặt thầy vừa lạy vừa khóc kể lể mọi việc. Xích Mi lão tổ nửa thương nửa giận:

- Người đã chẳng kêu Dư Hồng về thì thôi, sao lại giúp nó làm điều trái lẽ? Hai đứa bay chết về nghiệp đao binh là tự mình hại mình, còn than khóc nỗi gì?

- Nay tôi về đây có ý xin thầy răn chúng nó một phen, nếu không thì sau chúng nó còn làm những việc khinh để đến thầy nữa.

Xích Mi lão tổ nghe Dư Triệu nói nổi giận mắng:

- Lũ trẻ này dám khinh để ta quá lẽ. Mấy vị thầy nó lại binh đệ tử không vì tình ta. Dư Triệu, hãy theo ta xuống Thọ Châu một chuyến

Nói xong, Xích Mi lão tổ dẫn hồn Dư Triệu xuống Thọ Châu, rũ tay áo một cái thì trời đất tối tăm. Tống Thái Tổ đang chọn ngày ban sư không hiểu vì sao mà trời ban ngày lại tối như ban đêm, giây phút giông tố âm âm, thành Thọ Châu rung rinh như chiếc ghe dẩy sóng.

Ai nấy đều kinh hãi, Miêu quân sư đánh tay rồi tâu:

- Ấy là Xích Mi lão tổ giáng hạ, có ý quở trách chúa tôi, xin bệ hạ dẫn văn võ ra thành thấp hương bái lạy.

Tống Thái Tổ y tấu, lập bàn hương án, vái rằng:

- Tôi là Đại Tống có tội xin cao tiền dạy bảo và làm tội một mình tôi kéo nội thành liên lụy.

Xích Mi lão tổ thấy vậy liền vén tay áo, tức thì thành vách hết xao động, nắng trở lại như thường. Xích Mi lão tổ liền hiện hình, vòng tay bái Thái Tổ và nói:

- Bởi các con a hoàn ấy nhục mạ ta, nên nay ta xuống xem pháp thuật chúng nó ra thế nào?

Tống Thái Tổ nói:

- Điều ấy là Dư Triệu nói gian, thiệt tình không có ai dám khinh để cao tiền.

Năm nàng nữ tướng cũng quỳ lạy Xích Mi lão tổ và thưa:

- Xin sư bá xét lại, kéo oan cho chúng tôi lắm.

Xích Mi lão tổ nổi giận mắng:

- Chúng bay là những đứa bất hiếu, vì tình duyên chồng vợ mà sát hại mẹ cha, chẳng bằng loài cầm thú. Đã vậy còn dám cả gan giết hại đệ tử của ta. Hãy mau trả guom linh và

sách báu lại đây, rồi tự cắt đầu mà đền mạng. Nếu không vâng lời, ta sẽ làm thành Thọ Châu nát như tro bụi.

Tống Thái Tổ lạy lục xin tha. Xích Mi lão tổ nói:

- Lưu Kim Đỉnh giết học trò ta, vì học trò ta kinh địch với nó, thì tội ấy cũng rộng dung, song cái tội giả danh ta mà gạt Dư Hồng thì sỉ nhục ta lắm, không thể thứ tha. Ta phải trị tội phạm thượng cho năm đứa ấy phải chết mà thôi.

Lời bàn:

Lời nói của kẻ có quyền thế bao giờ cũng nguy hiểm hơn một kẻ bình thường.

Xích Mi lão tổ sai Dư Hồng, Dư Triệu xuống giúp Đường phạt Tống, thì trong chiến tranh ai cao mưu túc trí thì đoạt thắng lợi. Trong chiến đấu, không ai cấm dùng mưu kế nào, miễn mưu kế ấy có thể thắng được kẻ địch.

Xích Mi lão tổ bắt tội Lưu Kim Đỉnh giả hình mình, gạt Dư Hồng, thì đó chẳng qua là Dư Hồng thua trí Lưu Kim Đỉnh mà thôi đâu phải hành động phạm thượng, khinh Xích Mi lão tổ. Lời khiển trách của Xích Mi lão tổ, chẳng qua là lời nói của kẻ trưởng thượng đối với kẻ nhỏ hơn mình. Dù vậy, kẻ có quyền lực, khi đã nói ra một lời làm cho người khác yếu thế hơn phải sợ hãi.

Trong xã hội loài người cũng thế, lời nói của kẻ có chức quyền, bao giờ cũng quan trọng. Lời xưa có nói: Lời nói của kẻ mạnh bao giờ cũng là lẽ phải.

- o O o -